Zvončić

Školski list Hrvatske nastave u Berlinu
www.hrvatska-nastava-berlin.com
Lipanj 2011.

SDRUŽIM

03. Uvodnica
04. Karaoke
05. %RåLćna priredba
06. Povijesna stranica
07. Naši maturanti
08. Igrica,igra,igrokaz
10. äLYRWLQMH
11. Dan kravate
12. Oj,ti vilo, vilo Velebita
14. U razredu
15. Prijatelji Hrvatske škole
16. Majčin dan
18. Evelin Novak
20. Zlatna ribica
24. Kviz znanja
25. Smiješna stranica
26. Nematerijalna hrvatska baština

„Zvončić", školski list učenika Hrvatske nastave u Berlinu
Izlazi jedanput godišnje
Berlin, lipanj 2011.
Izdavač: Hrvatska nastava Berlin
Uredile: Suzana Mihaljević, Karolina Penić i Vlasta Morović
Naslovna stranica: Laura Jedraj
Fotografije: Vlasta Morović, Sonja Breljak, Suzana Mihaljević, Matija Bošnjaković, Katarina Antolovic, www.fotolia.com
Grafičko oblikovanje: Sanja Hoenicke-Boras, www.sanja-boras.de
Tisak: LASERLINE Berlin, www.laser-line.de
Naklada: 200 primjeraka
Sponzori: Laserline Berlin

Uvodnica

SVE ONO ŠTO JE BILO VAŽNO I ZANIMLJIVO, SVE ONO ŠTO SE LIJEPO DOGODILO OVE GODINE NA HRVATSKOJ NASTAVI STAVILI SMO U ZVONČIĆ.

Sadržaji su raznoliki: priredbe u Misiji, Igrica, igra, igrokaz u Veleposlanstvu, likovni i literarni radovi, intervju s opernom pjevačicom Evelin Novak, tekstovi iz hrvatske kulture, povijesti i zemljopisa, aktivnosti voditelja Društva prijatelja hrvatske škole, o učenicima koji se rastaju od nas, tu su križaljke i šale.

U ovom broju je kviz znanja za mlađe i starije učenike. Ako odgovorite na pitanja i pošaljete ih na web-stranicu škole, link
KONTAKT, možete osvojiti vrijednu nagradu.
Izvlačenje nagrada bit će na božićnoj priredbi 2011.

VELIKA NOVOST – u Misiji je otvorena knjižnica hrvatske nastave. Pozivamo vas na upis i druženje kroz čitanje i pisanu hrvatsku riječ.

Došli smo do kraja. Svjedodžbe su već otisnute, učeničke knjižice napisane. Vidimo se ponovno za dva mjeseca. Hrvatska nastava počinje u ponedjeljak 22. kolovoza.

O svemu što vas još zanima možete se informirati na web-stranici naše škole **www.hrvatska-nastava-berlin.de**

Sretno vam ljeto!

Vaše učiteljice: Suzana Mihaljević, Karolina Penić i Vlasta Morović

Karaoke

65920+65*4+;□□/9/0

PROŠLOGA LIPNJA RASTALI SMO SE SA ZVUKOVIMA GLAZBE.
Bilo je to zanimljivo subotnje karaoke poslijepodne s raznim igrama - tko će prvi sjesti, tko će više s kolutom, igre s loptom itd.

Plesali smo i jeli kolače. Učenici koji su bili najbolji dobili su nagradu. Taj dan je bio svima veseo. Ana, Gabi i ja pjevale smo Tajčinu pjesmu *Hajde da ludujemo*. Dobile smo malu nagradu.

Piše Matea Matić, 7. razred

Priredila Vlasta Morović

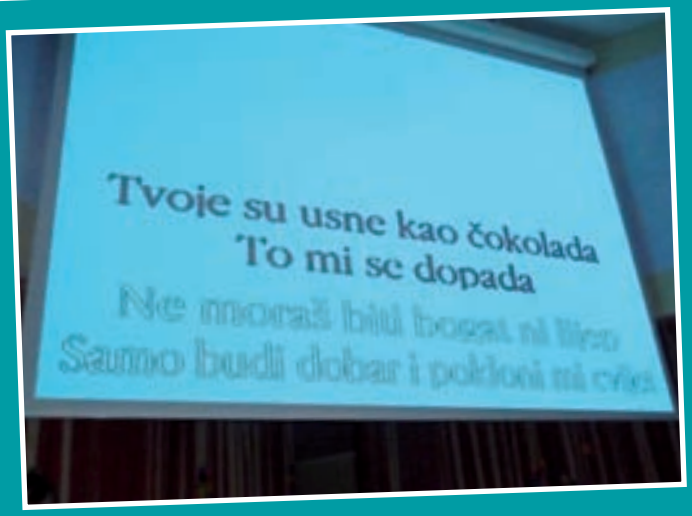

Sretan Božić!

Priredila Vlasta Morović

U NEDJELJU, 12.12.2010. GODINE, U MISIJI SMO PROSLAVILI BOŽIĆ.

Na priredbi su nastupili pravi snjegovići i živi božićni borići, pogađale su se zagonetke, a Božić i noua godiua čestitalo seu stihovima i u pjesmama. Nakon što su u igrokazu Priče božićnih kolača i sami kolači ispričali svoju božićnu priču, svi su se sladili kolačima koje su ispekle mame.

Napisala Gabrijela Pocrnja, 6. razred

I kolači u Misiji su pričali svoju priču.

Učenica 12. razreda Ana Draganović vodila je priredbu.

Čuvaru moj, danas i uvijek uza me stoj, ruku mi pruži, vodi me ti, ti me od zala očisti svih. To je _____

Ispred kuće čovjek stoji i samo se sunca boji. To je _____

Snjegović je bio Paul Meić.

Igrokaz *Priče božićnih kolača*

Dominik Delač i Dominik Ćalušić

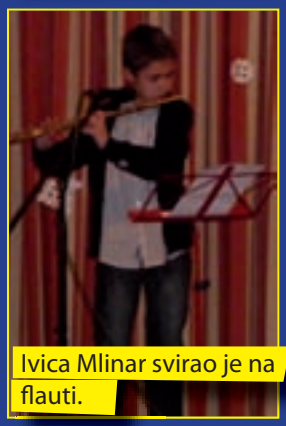

Ivica Mlinar svirao je na flauti.

Vodstvo Društva prijatelja hrv. škole zamolilo je roditelje da više pomažu i angažiraju se u radu, Ivana Gusić-Janjić, Mara Čaran i Franjo Mlinar.

Publika je bila zadivljena.

Na kraju se pjevala pjesma *Radujte se narodi.*

BAN JOSIP JELAČIĆ

(1801.-1859.)

U HRVATSKOJ POVIJESTI MALO JE OSOBA KOJE SU U TAKO KRATKOM RAZDOBLJU OSTAVILE TAKO VELIK TRAG POPUT JOSIPA JELAČIĆA SREDINOM 19. STOLJEĆA.

JELAČIĆ – HRVATSKI BAN I AUSTRIJSKI GENERAL

Josip Jelačić rođen je 16. listopada 1801. u Petrovaradinu kod Novog Sada kao najstarije od četvero djece u staroj plemićkoj obitelji Jelačić. U to je vrijeme njegov otac, kao zapovjednik krajiške divizije u Petrovaradinu, bio na vrhuncu svoje vojničke karijere.
Dramatičnih dana godine 1848. madžarska revolucija ide za stvaranjem jedinstvene nacije „od Karpata do Jadrana“. Da u toj političkoj koncepciji nije bilo mjesta Hrvatima, pokazuje i izjava tadašnjeg madžarskog premijera Lajoša Košuta:
„Gdje je Hrvatska? Ne vidim je na zemljovidnoj karti!“.

Uslijed opasnosti od madžarskog imperijalizma Hrvatski državni sabor u Zagrebu bira tadašnjeg glinskog pukovnika Jelačića za bana a time i za vrhovnog zapovjednika hrvatske vojske.
Zahvaljujući svojim ljudskim, vojničkim i domoljubnim vrlinama, Jelačić je već zarana stekao veliku popularnost u puku i iznimno povjerenje hrvatskog političkog vodstva.

Došavši na vlast, Jelačić ukida kmetstvo, raskida odnose s ugarskom vladom, proglašava hrvatski jezik službenim i osniva Bansko vijeće te se zauzima za građanska prava.

Spor s Madžarima pokušava riješiti mirnim putem, ali su iz Pešte stizale prijetnje:
„Među nama samo mač može odlučiti!“

Kad se dakle vidjelo da je rat neizbježan, Jelačić postrojava hrvatsku vojsku i objavljuje rat Madžarskoj, u kojem pod geslom „Što Bog dade i sreća junačka!“ uspijeva ugušiti tu revoluciju i tako spriječiti Madžarsku odnosno njezine osvjačke namjere. Svoj vojnički genij iskazao je u slavnoj hrvatskoj bitci kod Schwechata blizu Beča, gdje madžarski „honvedi“ u dvije kolone napadaju Hrvate ali ih Jelačić najprije tuče topovima a zatim slama odlučnim jurišom pješadije. Kao prvi vojskovođa poslije Napoleona ulazi u Beč.

Za svoje zasluge na bojnom polju i ratničke vrline Jelačić je u svega godinu dana promaknut čak tri puta: od pukovnika u general-majora, zatim u podmaršala, a onda i u generala topništva (Feldzeugmeister), što u povijesti austrijskog carstva nije uspjelo ni priviliegiranim habsburškim prinčevima. Umro je u Zagrebu a grob mu je u Novim Dvorima kod Zaprešića.

Učenica Antonela Čondrić i njezina učiteljica Karolina Penić

Naš zadatak /

Priredila Suzana Mihaljević & Karolina Penić

MOJE VRIJEME U HRVATSKOJ ŠKOLI

Dvanaest godina već idem svaki utorak na hrvatsku dopunsku nastavu. Prije nekoliko tjedana smo došli na temu da je ova godina moja zadnja u hrvatskoj školi. Ja sam bila uvjerena da još dvije godine moram u školu (kao i u njemačkoj školi).

Odjedanput mi je postalo jasno da će se moj život veoma promjeniti: svi moji prijatelji znaju da me utorkom ne trebaju ni pitati imam li vremena, ... a sad, što ću sad s tim vremenom početi?! Bila sam u šoku, polako sam postala svjesna toga da ću si trebati pronaći nešto za buduće utorke... Možda se vi sad smijete i mislite:“ Kako ova Ana-Marija dramatizira.“ Ali ako netko ima 12 godina svaki utorak isti „termin“, onda je takva promjena stvarno relevantna. U prvom trenutku sam mislila da ću sigurno pasti u strašne depresije, šalu na stranu, tih 12 godina su mi puno značile u mom životu. Sjećam se kako sam se kao mala djevojčica svaki utorak svađala s mamom i tatom i rekla im da mi se ne ide u HDŠ. (Ruku na srce, uvjerena sam da je taj osjećaj svaki od nas već imao!) Vani je bilo prekrasno vrijeme i svi moji prijatelji su išli van, iskoristiti to, samo JA to nisam mogla učiniti zato što sam morala u tu „glupu“ hrvatsku školu.

Danas nakon tih 12 godina mislim sasvim drugačije.

Zahvalna sam svojim roditeljima da su imali živaca svakoga utorka raspravljati se sa mnom i da su bili tako uporni i svaki put me vozili na hrvatsku dopunsku nastavu. Puno mi je značilo to vrijeme i sigurna sam da sam puno naučila za budući život. Mislim da ću, ako jednoga dana postanem majka, učiniti isto kao i moji roditelji: upisat ću svoju djecu u hrvatsku dopunsku školu!!!

Ana-Marija Borosić, 12. razred

HRVATSKA ŠKOLA

Teško mi je u jednom kratkom tekstu napisati ono što je za mene značajno kada je u pitanju Hrvatska škola. Odlasci svakog utorka do Dag – Hammarskjöld škole proteklih trinaest godina bili su često na poticaj i nagovor mojih roditelja. Ipak sam za to dugo vrijeme uspjela nešto naučiti o mojoj domovini, pismu i povijesti. Sudjelovala sam u puno priredbi, igrokaza, nastupa i tako stekla puno prijateljica. Tijekom tih godina pred učiteljskom katedrom je stajalo dosta različitih lica naših učiteljica. Neke su mi bile simpatične, neke manje simpatične, neke sam za tren zaboravila, a neke su u meni ostavile trag. U svakom slučaju smatram da je razdoblje vezano uz pohađanje hrvatske nastave itekako pridonijelo formiranju moje osobnosti. To vrijeme nije bilo bačeno, iako se ponekad tako činilo. Mogu vam reći da će mi pohađanje hrvatske nastave utorkom svakako nedostajati.

Melanie Horvat, 12. razred

Zovem se Dominik Smolković.
Imam 17 godina.
U Hrvatsku školu idem od 6. razreda.
Uskoro završavam 12. razred, pa ću ujedno završiti i Hrvatsku školu.
Sretan sam što sam išao u Hrvatsku školu jer sam puno naučio o hrvatskoj povijesti i hrvatskom jeziku.

Priredba u Veleposlanstvu

Igrica, igra, igrokaz

Priredila Vlasta Morović

31.03. 2011. u Veleposlanstvu je održana priredba Igrica, igra, igrokaz. Prikazano je 10 kratkih igrokaza. Djeca su glumila, recitirala, pjevala i plesala.

Koja je boja najljepša? Bijela, ružičasta, zelena i crna nisu se mogle dogovoriti ni u igrokazu **Svađa boja**. Crni je na kraju poprskao bijelu i svi su vidjeli koliko je crna strašno crna. (Loraine, Elena, Valentina, Tifani i Dario)

Patka, miš i psić nisu htjeli pomoći koki raditi u mlinu pa se ona naljutila i sama pojela kolače u igrokazu **Zrno pšenice**.

Nastala je **Bura** u vrtu među povrćem.

Durica I.

U moru su se sreli rak i morska zvijezda. Bio je to **Morski sudar**.

Na političkom skupu zelene djece, zelenih roditelja i njihovih zelenih istomišljenika dijelile su se medalje. Ekološki junak koji je skupio tonu staroga papira, Benjamin Weber, dobio je zasluženu medalju.

U glazbenoj igri **U Zagrebu je kućica** u kolu su izabrani muž, žena, sin, seka, medo i lutka. I svi su bili veseli.

Durica II.

Dva leptirića vodila su razgovor u Veleposlanstvu, a onda odletejela za svojim poslom. (Anđela i …

Ispred jednog živog stabla u šumi sreli su se medo i ptičica, medo se nije htio probuditi. Ptičica je medu na kraju ipak nagovorila da otvori oči u ***Proljetnom buđenju***, igrokazu Jadranke Čunčić-Bandov.

Koza k`o koza samo je mislila na travu i htjela brstiti.

Publika

Veleposlanik Miro Kovač pozdravio je roditelje i rekao: Budite aktivni, šaljite djecu u školu, neka djeca uče hrvatski jezik i proučavaju hrvatsku kulturu. Zahvalio im se na trudu koji ulažu da bi djecu dovodili u školu.

Priredila Suzana Mihaljević

&$56792

Leptir mi se sviđa jer može letjeti i lijepo izgleda.

Mila Titscher, 1. raz.

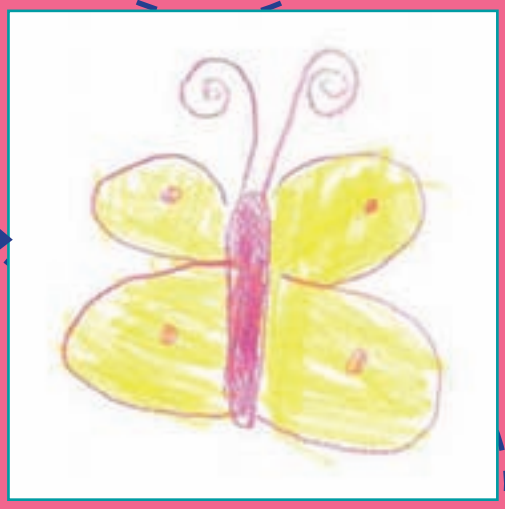

Bubamara je crvena i ima lijepe točkice. Ona može letjeti.

Kornelia Lajh, 2. raz.

Maca je tako slatka. Njeno lice je zanimljivo jer ima lijepe šare.

Laura Jedraj, 1. raz.

Lav je divlji. On je kralj životinja i trči jako brzo.

Gabriel Krstanović, 1. raz.

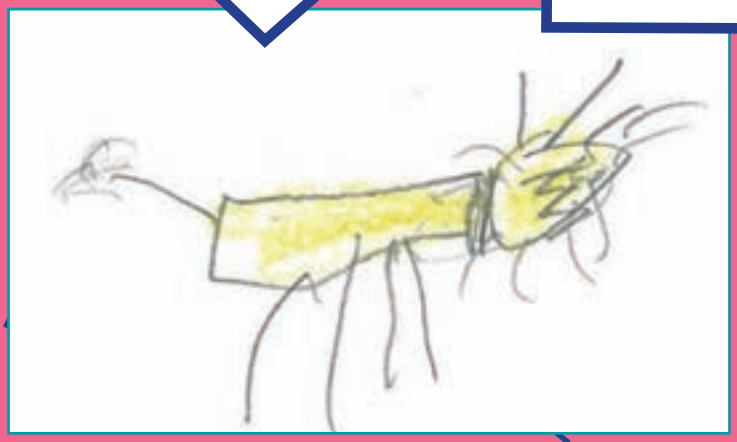

Žirafa je simpatična jer ima dugi vrat i može dohvatiti drveće.

Lea Habjanec, 1. raz.

DAN KRAVATE

Priredila Suzana Mihaljević

DAN KRAVATE U HRVATSKOJ OBILJEŽAVAMO 18.LISTOPADA.

Kravata – Croata

Danas sam u školi naučio da je kravata dobila ime po Hrvatima. U davno vrijeme u francuskoj vojsci su bili i Hrvati.

Samo su hrvatski vojnici nosili marame oko vrata. Zato su Francuzi to nazvali „kravat“ po imenu „Croate“, što na francuskom znači Hrvat.

Mateo Sučić, 2. razred

Oj, ti vilo, vilo Velebita, ti našeg roda diko!

Priredila Vlasta Morović

RJEČNIK
planina – Gebirge
vrh – Gipfel
jama - Grube

Najpoznatija biljna endemska vrsta je **velebitska degenija** prikazana na naličju kovanice od 50 lipa.

Velebit je najduža (145 km), ali po nadmorskoj visini tek četvrta planina u Hrvatskoj. Niži je od Dinare, Kamešnice i Biokova. Širok je od 10 do 30 km, površine oko 2200 km2. **Najviši vrh je Vaganski vrh** (1757 m). **Pripada Dinarskom gorju**.
Pruža se uzduž Velebitskog kanala, dijela Jadranskog mora, od prijevoja Vratnik iznad Senja na sjeverozapadu do kanjona rijeke Zrmanje na jugoistoku.
S kopnene strane ga okružuju Gacko, Ličko i Gračačko polje s rijekama Gackom, Likom i Otučom.

Cijelo područje planine **zaštićeno je kao park prirode**, a Sjeverni Velebit i Paklenica su proglašeni nacionalnim parkovima. Unutar NP Sjeverni Velebit nalazi se i posebno zaštićeni strogi rezervat Hajdučki i Rožanski kukovi.

Na Velebitu se nalaze najdublje hrvatske jame - Lukina jama, duboka 1392 m, a Slovačka jama 1320 m.

Za planinare je na Velebitu uređeno mnogo markiranih staza i puteva koji povezuju okolna mjesta i planinarske domove.
Planina je značajna prepreka u komunikaciji sjeverne i južne Hrvatske.
Otvaranjem tunela Sveti Rok, 2003. godine, ostvarena je moderna cestovna veza između sjeverne i južne Hrvatske.

Obalom podno Velebita prolazi Jadranska magistrala poznata po velikom broju zavoja i čestom zatvaranju zbog bure.

Piše Ivan Matijević, 7. razred

VELEBIT JE ZBOG SVOJE VELIČANSTVENOSTI KAO JEDAN OD HRVATSKIH NARODNIH SIMBOLA OPJEVAN U DOMOLJUBNOJ PJESMI VILA VELEBITA.

Vila Velebita

Oj, ti vilo, vilo Velebita,
Ti našeg roda diko,
Tvoja slava jeste nama sveta,
Tebi Hrvat kliko:
Ti vilo Velebita,
Ti našeg roda diko!
/:2' 6 8 3 /2' :/
/:2' 6 8 3 /2' :/
/:2' 6 6 8 3 /2' :/
Ti vilo svih Hrvata!
Velebite, vilovito stijenje,
Ja ljubim tvoje smilje.
Ljubim tvoga u gorici vuka,
I onoga - ličkoga hajduka.
Ti vilo Velebita
Ti našeg roda diko!
/:2' 6 8 3 /2' :/
/:2' 6 8 3 /2' :/
/:2' 6 6 8 3 /2' :/
Ti vilo svih Hrvata!

Pjesma je vjerojatno nastala u drugoj polovici 19. stoljeća. Prvi je put javno izvedena 1882. godine u Zagrebu na proslavi dvadesete godišnjice Hrvatskog pjevačkog društva Kolo. Tekst i glazba su prvi put zabilježeni u Hrvatskoj pjesmarici Vjekoslava Klaića 1893. godine. Klaić je dobio prvu kiticu i melodiju od Senjanina Vjenceslava Novaka, koji ih je zapisao onako kako su se tada pjevale u Senju.
Autor je i danas nepoznat. Stihovi su se pripisivali pjesnicima Danilu Mediću ili Lavoslavu Vukeliću, a melodija skladatelju Miji Majeru.

Veličanstvena ljepota planine Velebit.

Pogled na Velebit iz Zadra

Vila Velebita je bila zabranjena u socijalističkoj Jugoslaviji zbog domoljubnog sadržaja te se nije smjela ni izvoditi ni tiskati sve do osamostaljenja Hrvatske 1991. Ipak, pjevala se često, ali potajno, posebno na svadbama.
I danas, više od sto godina nakon nastanka, „Vila Velebita“ je omiljena hrvatska domoljubna popijevka.

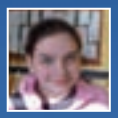
Piše Nina Bijader, 6. razred

Priredila Vlasta Morović

HALO, JA SAM MARIO ŽIVKOVIĆ. IMAM DESET GODINA. NAŠA UČITELJICA U HRVATSKOJ ŠKOLI ZOVE SE VLASTA MOROVIĆ. S NAMA SU U RAZREDU I DVI MAME KOJE PJEVAJU, PLEŠU I UČE. A DRUGA DJECA SE ZOVU FILIP, TOMISLAV, MIA I IDA.

4 n+3 8 @8+*;

TKO SU OVE MAŠKARE?

U hrvatskoj školi bile su maškare.
Nismo ih mogli prepoznati.
Možda vi znate tko su zamaškarana djeca?

Nepoznati na Charlottenburgu

U Kreuzbergu se pojavila Kleopatrina sestra

U Reinickendorf je bila doletjela vještica

I druge maškare su došle u Kreuzberg

Priredila Vlasta Morović

8.TRAVNJA 2011. U NAŠ RAZRED DOŠLO JE 26 RAVNATELJA IZ HRVATSKE.

Predstavili smo se. Rekli smo svoje ime i otkud su naši iz Hrvatske.
Bili smo uzbuđeni. Izveli smo igrokaz Zašto je zemlja okrugla. Pljeskali su nam. Donijeli su za nas i za školu puno knjiga.
Začudila sam se jer su bili jako veseli i pjevali jednu pjesmu o Hrvatskoj. Slikali smo se.

26 ravnatelja iz Hrvatske

Izveli smo igrokaz *Zašto je zemlja okrugla*?

Priredila Suzana Mihaljević

PRIJATELJI HRVATSKE ŠKOLE

„Freunde der Kroatischen Ergänzungs-schule – Berlin e.V.“

Našim društvom uspješno i uz podršku svih roditelja čija djeca pohađaju Hrvatsku nastavu upravljaju: Ivana Gusić-Janjić, Mara Ćaran i Franjo Mlinar.

Gospođa **Ivana Gusić-Janjić** predsjednica je društva. Ona je desna ruka naših učiteljica. Njenom zaslugom svi učenici imaju nastavne materijale i knjige za lektiru.
Ima sina Filipa koji ide u 3. razred.

Gospođa **Mara Ćaran** je potpredsjednica društva. Vodi našu knjižnicu koja se nalazi u našoj misiji i svake subote kod nje možete posuditi dobru knjigu za čitanje. Za sve sudionike Božićne priredbe i priredbe u Vele-poslanstvu pripremila je male poklončiće. Kći Ivana pohađa 2. razred, a sin Ante 5. razred.

Gospodin **Franjo Mlinar** je blagajnik našeg društva. Njegov zadatak je i pregledati sve račune. Uz njegovu pomoć imali smo lijepe pozivnice za školsku priredbu „Igrica, igra, igrokaz“. Ponosni je otac Maria i Ivice koji pohađaju 1. i 6. razred.

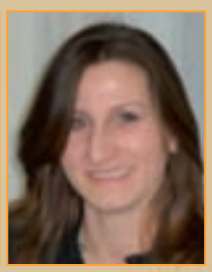

Ovim putem želimo se zahvaliti i vama poštovani i dragi roditelji.
Vi ste nam velika podrška i sve je ovo moguće samo uz vašu pomoć.

Hvala našim vrijednim mamama na svim onim slatkim kolačima!
Hvala našim vrijednim tatama što nam pomognu pripremiti dvoranu za priredbu!

Naše djelovanje i rad podupire i Hrvatska katolička misija, Veleposlanstvo Republike Hrvatske i sva društva koja djeluju u Berlinu.

Posjetite nas na našoj internet stranici:
www.hrvatska-nastava-berlin.de

Priredila Suzana Mihaljević

NAJLJEPŠA RIJEČ NA SLOVO *M* JE *mama*

JA MAMU VOLIM JER JE DRAGA. ONA MENE POLJUBI. MOJA MAMA JE LIJEPA I ČITA MI PRIČE.

Lea Kašnar, PŠ

Lara Kašnar, 3.raz.

Volim svoju mamu. Ona mi puno pomaže. Mama i ja zajedno čitamo. Puno se igramo, a njaviše Uno. Moja mama je lijepa.

Mario Mlinar, 2. raz.

Moja mama je dobra. Ona mi prije škole napravi kakao. Zajedno se igramo Ubongo. Ona mene miluje.

Tomislav Bošnjaković, 2. raz.

Mama mi svaki dan da novac za pecivo. Dobra je i ja ju volim. Ona je meni lijepa i dobra.

Lea Habjanec, 1. raz.

Moja mama Tina uvijek skuha ručak. Najviše volim seljačku juhu. Ide sa mnom u školu i čita mi priče za laku noć.

Laura Jedraj, 1. raz.

Volim svoju mamu jer mi napravi krevet, složi stvari i ukusno kuha. Ona je meni najljepša.

Gabriel Krstanović, 1. raz.

Moja mama je ljubazna i voli me. Sve mi kupi. Kupila mi je psa i bicikl. Danas ću od nje dobiti jedan poklon.

Kornelia Lajh, 2. raz.

Moja mama mi sve kupi i pazi na mene. Ona je uvijek dobra. Ja joj pomažem u kuhinji.

Mila Titscher, 1. raz.

Moja mama je jako dobra, a ponekad se i ljuti na mene kad je ne slušam. Kad sam bolesna, ona pazi na mene.

Niko Teklić, 2. raz.

Ona je za mene najbolja mama. Uvijek pazi na mene i da mi sve što poželim. Moja mama me vodi na rukomet.

Marko Dejanović, 2. raz.

Moja mama mi kupi puno igračaka na internetu, a sve je to o Ratovima zvijezda. Prijavila me je na tečaj plivanja i zajedno idemo plivati. Moja mama peče najbolje palačinke.

Nina Kolak, 1. raz.

Ja idem u školu plivanja i ako dobro ronim mama mi kupi sladoled. Mama meni i sestri dozvoli gledati televiziju i zato je jako dobra. Moja mama jako dobro kuha.

Evelin Novak

POČELA JE PJEVATI SA 12 GODINA, A U BERLINSKOJ STAATSOPER NASTUPIT ĆE U OPERETI „ORFEJ U PODZEMLJU“ JACQUESA OFFENBACHA U KOJOJ TUMAČI GLAVNU ULOGU EURIDIKE.

KOLIKO STE IMALI GODINA KADA STE ODLUČILI POSTATI OPERNOM PJEVAČICOM?
Bilo je to u srednjoj školi. Zapravo sam uvijek znala da se hoću baviti pjevanjem. Prvo sam se bavila estradnim pjevanjem, pop i slično. Snimila sam sa 11 godina svoju kasetu, ali kada sam krenula na solo pjevanje u muzičku školu, to me je počelo jako fascinirati

KOJU STE ŠKOLU ZAVRŠILI?
Završila sam Srednju glazbenu školu, dva razreda Jezične gimnazije, to jest kada sam se sa 16 godina odlučila za studij glazbe u Grazu, nisam više stizala paralelno pohađati škole te sam ispite iz gimnazije polagala privatno i ranije krenula na studij.

JESTE LI BILI OMILJENI U RAZREDU?
Pa, jesam …uvijek …da!

JESTE LI PREPISIVALI U ŠKOLI?
(Smijeh) Da..., da... pa jesam, naravno da jesam. U gimnaziji je bilo teško, a nisam ni bila nešto vješta u tome, često su mi pronalazili šalabahtere... (smijeh).

IMATE LI KONTAKT SA SVOJIM PRIJATELJIMA IZ ŠKOLE I DJETINJSTVA?
Tu ću spomenuti nešto što svi vi znate. Zahvaljujući facebooku, imam. (Smijeh) Da, facebook mi pomaže. Prije sam znala često nazvati, a sad, onako, skaypam sa svojima doma. Jako sam vezana uz domovinu. Čujemo se svaki dan po ne znam koliko sati, bez obzira na to koliko sam umorna i koliko god mi govore: - Ne smiješ govoriti, moraš šutjeti i čuvati glas. Ali ja volim pričati s mojima doma.

KOJE PREDMETE STE VOLJELI U ŠKOLI?
Uvijek sam najviše voljela jezike. U Hrvatskoj sam pohađala Jezičnu gimnaziju sve dok nisam pobijedila na jednom velikom natjecanju u Dubrovniku te sam sa 16 godina odlučila otići u Austriju na studij glazbe. Jezike sam preferirala više nego sport ili neke druge stvari, a matematiku sam mrzila, mrzila!

KOLIKO VAM JE BIO VAŽAN IZGLED KAD STE IŠLI U ŠKOLU?
Mislim da je općenito izgled uvijek dosta bitan. Postoji određena predodžba da nas operne pjevačice tretiraju da moramo biti malo jače kako bi se mogao producirati jači ton. Potvrđeno je da je kod dramskog glasa, jer imamo lirski glas i dramski koji je veći, obujniji, treba malo više „mase“. Sada se ja na to malo izgovaram jer jako volim slatko, ali što se izgleda tiče uvijek sam voljela malo pogledati hitove, časopise, „skidati“ trikove za oblačenje i slično.

KADA STE POČELI IZLAZITI VANKA S PRIJATELJIMA?
Prvi puta sam izašla s prijateljima sa 16 godina za vrijeme ljetnih praznika. Od tada nisam izlazila sve do svoje 21. godine jer sam morala turbo, turbo, turbo učiti. Pored brojnih seminara i natjecanja nisam baš imala vremena za izlaske.

KOJU STE GLAZBU SLUŠALI U SREDNJOJ ŠKOLI?
(Smijeh) U srednjoj školi? Pa ja sam uvijek nekako naginjala španjolskoj glazbi, tangu, salsi. To me je uvijek nekako privlačilo. Metal, na primjer, baš i nije moja stvar, no hitovi, Shakira, Beyonce, to volim.

TKO JE BIO VAŠA PRVA SIMPATIJA U OSNOVNOJ ŠKOLI?
(Smijeh) Prva simpatija u osnovnoj školi? Iz susjednog sela jedan dečko …I to je to. Da, da, bila je uzvraćena ljubav. E, ovom se pitanju nisam nadala.

KOJU BI ZEMLJU JOŠ VOLJELI POSJETITI?
Voljela bih najviše u Indiju. To planiram. Zanimaju me različte kulture i kako u jednom dijelu, na jednom uglu, možete vidjeti veliko siromaštvo, a odmah u drugom, totalno bogatstvo. To bih voljela vidjeti, te razlike upoznati.

KOJE VAM JE OMILJENO JELO?
Rizi-bizi! Znate li što je to? Znate? Svi znate? To je riža s graškom. To je bilo slično, kao kad sam bila mala. Imala sam
7-8 godina i u emisiji Turbo limač show u Hrvatskoj me je također pitao voditelj koje mi je najdraže jelo, a ja sam uzviknula:- Rizi- bizi!!! Da, to najviše volim. Kad dođem toma to mi baka kuha.

KAKO VAM SE SVIĐA U BERLINU?
Sviđa mi se. Prije Berlina sam šest godina bila u Stuttgartu. Tamo sam studirala, nekako je to bio moj grad, sve na jednom mjestu. Ovdje je sve veliko, pogotovo kad si sam, a svi tvoji su u Hrvatskoj. Trebalo mi je malo vremena da se snađem, ali sad je sve bolje i bolje.

KOJA SU VAM OMILJENA MJESTA U BERLINU?
Potsdamer Platz volim, Stadtmitte.

A KUDAMM?
E; tamo sam k'o doma.

IMATE LI TREMU PRIJE NASTUPA?
Sada više nemam. Kada sam imala na studiju prvi- drugi koncert, bila sam sva van sebe. Jedan profesor mi je rekao da nakon stotog koncerta neće više biti treme i tako je stvarno i bilo.

NAKON STOTOG NASTUPA NESTALA JE TREMA?
Naravno, uvijek se može nešto dogoditi. Jednom mi se dogodilo, bio je direktan prijenos na televiziji, dvije minute prije nastupa i izlaska na pozornicu, počelo mi se štucati. Onda ono, …voda, ..brzo, …kamere …ali, sve se da riješiti. Samo treba ostati miran. Imam taj običaj, prije nego idem na pozornicu, da se prekrižim i onda je sve u redu.

TKO VAM JE UZOR?
Uzor? Pa, imam više uzora. Imam Shakiru, recimo. Ha, ha! U svijetu opere to je jedna američka pjevačica Merlin Horn. Uzor mi je i naš veliki dirigent Daniel Barenboum. Sviđa mi se koliko se on zalaže za mir u svijetu, koliko svojim radom pokušava glazbu spojiti s mirom.

KOJU BI JOŠ ULOGU VOLJELI PJEVATI?
Htjela bih pjevati Verdijevu Travijatu. Radi se o jednoj kurtizani koja zapravo ne poznaje pravu ljubav i tu nastaje borba, a nju osuđuju. Na kraju je bolesna i umire. Eto, ukratko, duga je opera.

RAZMIŠLJATE LI O POVRATKU U HRVATSKU?
Jako često imam te dvojbe; da li se vratiti u Hrvatsku ili ostati ovdje. Sa 16 sam otišla od doma u Graz , a jedinica sam, nemam braće i teško mi je živjeti odvojeno od roditelja. Zatim imam i dečka u Hrvatskoj, pa je još teže. Uvijek razmišljam koje bi bile mogućnosti i kako bi bilo vratiti se. To nikad neće prestati i zapravo čekam taj dan kada će se to dogoditi.

OSTAJETE LI OVDJE SAMO NEKO ODREĐENO VRIJEME?
To je kod nas pjevača teško. Prije su se ugovori davali na pet, a sada najduže na dvije godine. To znači da se uvijek moraš iznova dokazivati. Svaki dan je kao audicija, pogotovo ako si u velikoj operi. Svaki dan se vidi koliko napreduješ. Evo, sad ću vam pokazati jednu knjigu. To je opera i ja pjevam glavnu ulogu. Nije samo to što vidite obilježeno važno za moju ulogu, nego cijela ova knjiga. Više nego tri četvrtine su moje. Tekst je na talijanskom jeziku, opera je u petom mjesecu, a počeli smo prije dva tjedna. Prvo idu muzičke probe, pa rad s trenerom talijanskog da znate točno sve, odnosno kako se osoba osjeća i što govori, pjeva. Zatim slijede scenske probe, pa probe s orkestrom i na kraju postava na glavnoj sceni. A u petom mjesecu imam još dvije takve opere. Puno je. Zato mi pjevači ponekad nismo informirani što se događa u svijetu, na primjer u politici i slično. Za tumačenje uloge nije dovoljno samo poznavati tekst, već sve što je kompozitor napisao, sve to treba poštovati. Ja mogu brzo pamtiti, govorim talijanski jezik, ali ima u tekstu i starih riječi, a važno je sve razumjeti i točno znati što se događa.

S Evelin su razgovarali: Marija Magdalena Horvat, Pascal Kuna, Marina Piteša, Katarina Antolović, Ivan Boljat, Dominik Borošić, Marija Širić, Ana-Marija Borošić i Melanie Horvat.

Zlatna ribica

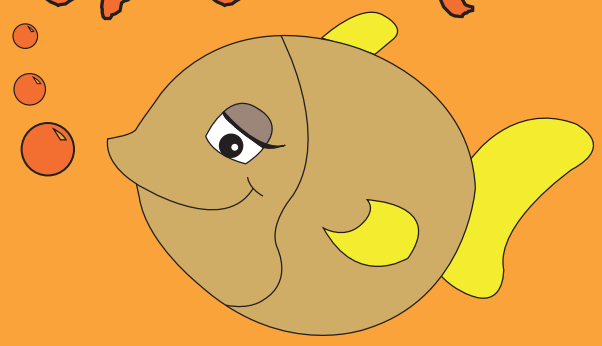

NA NATJEČAJU HRVATSKE MATICE ISELJENIKA „ZLATNA RIBICA“ POBIJEDIO JE UČENIK 4. RAZREDA MATEJ LEONARDO VLAŠIĆ.
U MJESECU SRPNJU PUTUJE U NOVI VINODOLSKI U MALU ŠKOLU HRVATSKOG JEZIKA. DRUGO MJESTO U SVOJOJ KATEGORIJI OSVOJILA JE ANĐELA ČAGALJ, UČENICA 7. RAZREDA. CESTITAMO!

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠAO DAN

Puno sam puta, kao i svako dijete, obradovao svoju majku. Ponekad je to učinila sama priroda, ponekad moja radoznalost ili možda slučajnost. Ali ovo što ću vam sada ispričati se stvarno dogodilo i stvarno sam je želio usrećiti. Došao sam iz škole. Vani je pljuštala kiša. Majka još nije došla. Sjetio sam se cvijeća koje smo jučer kupili i želio to što prije posaditi i tako razveseliti majku. Na balkon nisam mogao jer je padala kiša. Mislio sam, možda onda u kuhinji. Sve sam zdjele i cvijeće donio u kuhinju. Na kraju sam dovukao i zemlju. Vrećica je bila pukla i ostavljala svoj jasan trag u dnevnom boravku. Za to nisam mario, niti sam imao vremena obraćati pažnju. Morao sam požuriti posaditi cvijeće. U sve sam zdjele stavio zemlju, cvijet, pa opet zemlju. Sve sam uspio napuniti i uredno iznijeti na balkon. Jedino sam ja bio mokar i tragovi od zemlje postajali su sve veći i veći. Ja sam uradio najbitnije. Cvijeće je posađeno. Kada je mama ušla u stan, gledala me je kao u šoku. Posadio sam cvijeće, rekao sam veselo. Što si uradio? - mama se izderala na me. Zašto nisi pomeo zemlju? Bio sam jako razočaran i otišao sam u svoju sobu. Nakon pet minuta mama je ušla u sobu, zagrlila me, poljubila me i rekla da će to sigurno biti najljepše cvijeće koje smo mi ikada imali. Tako sam na kraju ipak uspio mami uljepšati dan.

Matej Leonardo Vlašić, 4. razred

ZANIMLJIVO PUTOVANJE

Dok je sunce tonulo iza ljubičaste petokatnice prekoputa, mazala sam se kremom u svojoj trošnoj, staroj sobi. Koža mi je lagano svjetlucala pod narančastim svjetlom.
Da, ljeto je napokon došlo u Berlin. I to u velikom stilu. Osjetim komarca na nozi te brzo uhvatim Elle koji je bio nasilno bačen na pod nakon što sam ustanovila da su zeleni nokti apsolutno neprihvatljivi – i ubijem jadnu malu životinju koja mi je već sad, na početku ljeta, skoro potpuno uništila već ionako polumrtve živce.
Opet bacim glavu na jastuk (koji je užasno smrdio na cigarete otkad su ovdje prespavale Lidija i Fani), a tragovi pudera ostanu na njemu. Prelijepo lice nestane u istom trenutku kad mi je lice dotaklo jastučnicu iz Ikee. Jastučnicu sa čudesno ljupkim uzorkom, s malim cvjetovima isprepletenim u veliku, raskošnu pletenicu cvijeća. Takva posteljina je definitivno bila upadljiva u mojoj šarenoj sobi koja je danas bila okupana sunčevim zrakama. Vidjela sam svaku mrvicu prašine po zraku, i sviđalo mi se kako su izgledale. Kao da plešu. Neki seoski ples.
Soba mi je izgledala neobično prazno, bez sve odjeće po podu, stolicama i foteljama. Sve je bilo spremljeno u velike, lažne Louis Vuitton kofere u dnevnom boravku. Sutra ujutro me šalju baki u Stuttgart na vikend, vlakom. Već sam puno puta putovala sama, čak i na puno udaljenija mjesta – kao što je Lyon, recimo. Samo me smjeste u vlak, ja nabijem slušalice u uši i zatvorim oči. Kad ih ponovno otvorim, u potpuno sam drugom gradu. Drugom svijetu. Najčešće dosadnijem, stranom svijetu.

Bilo je čudno ležati u krevetu potpuno obučena u nešto što nam Zara pokušava prodati pod ‚pristojno i moderno‘, a u biti svi vide da je droljasto. Nije mi smetalo, ne. Zara je cool.
Svakim trenutkom, površina mog tijela pokrivena suncem, bivala je sve manja.
„Tea!“ Poznati glas me prekine u razmišljanju. Pogledam kroz prozor, na dvorište, i napokon stanem nesigurno na noge. Blagim pokretima povučem crvene zastore još više desno, tako da mi je cijeli prozor bio otkriven. Lidija i Fani su stajale u dvorištu i, (kako iznenađujuće!) pušile jako šik, jako tanke cigarete. „Dođi dolje“, zvale su me prigušenim vriskanjem. Glasovi su im odjekivali

dvorištem ‚ukrašenim' grafitima. Kimnem glavom i otvorim stara, škripava vrata balkona. Osušena boja padne na parket sobe.

Nisam osjećala grižnju savjesti, nikako. Već sam ovo prečesto radila, tako da sam već bila vješta u ignoriranju Božjeg glasa (kako smo učili na vjeronauku) u sebi. Bog razumije da trebam ići van da zadržim određenu reputaciju, ugled. Oprašta mi. Iskradanje po noći kad roditelji misle da spavam, iscrpljena od treninga, to je valjda dio mene. Zaključam tiho sobna vrata i opet se vratim na protupožarne stube, koje su počinjale na mom balkonu. Živjeti na zadnjem katu ima svojih dobrih strana.
Osvrnem se zadnji put po sobi i krenem u život (koji glupi izraz).
Za samo par minuta našle smo se već na ulici. Sunce je već zašlo, pa je nebo bilo prožeto blijedoružičastim oblacima i plavim nijansama. Fani bljesne fotićem prema nebu. Cigareta joj je pala dok je mijenjala objektiv na profesionalnom fotoaparatu koji je ukrala od sestrične iz Pariza. Opsovala je nešto, a Lidija se onako blesavo smijala kao inače.
Miris podzemne me zapljusne kad smo ušle unutra. Bilo je dosta mladih na stanici, vjerojatno su čekali isti vlak koji i mi – vlak prema Kreuzbergu.
Par stanica, par beskućnika koji pokušavaju započeti razgovor, i već smo se našle na našem odredištu. Izašle smo brzo iz stanice, ostavljajući za sobom još jednog prodavača MOTZ-a za kojeg se ispostavilo da je Hrvat, pa smo popričali kratko.
„Hej, kamo ćeš ti?", Fani me zaustavila kad sam krenula u uobičajenom smjeru (prema prodavaonici lakritza). „Pa kamo idemo?" „Za mnom, eto kamo", odgovorila mi je uz osmijeh i povukla u suprotnom smjeru.
Brzim koracima smo ulazile u sve kasniju noć. Nisam ni gledala pored čega smo sve prolazile, potpuno sam se prepustila Fani da nas vodi. Neonska svjetla, turski žargon oko mene i miris shishe. Samo sam to zapažala. Žamor ljudi se uskoro pretvorio u pjesmu, pa se konačno saberem. Našle smo se ispred velike pozornice, usred hrpe ljudi. Pogledam ispred sebe. Krupni tip, vjerojatno Talijan, radio je jako zanimljive zvukove ustima i zabavljao publiku. Bacim pogled na plakat iza njega. Prvenstvo u beatboxu?
Par minuta nakon što mi je napokon do mozga došlo što ono beatbox znači (pravljenje zvukova instrumenata ustima), Lidija i Fani su mi predstavile Paula i Philipa, dečke koji vjerojatno ovdje negdje žive. „Znamo jedno kul mjesto ovdje. Idete s nama?" Lidija i Fani, naivne kakve i jesu, odmah su kimnule glavicama dok su im se pramenovi tresli gore-dolje. Ali, pošto sam i ja samo još jedna srednjoškolska berlinska glupača, krenula sam za njima. Korak tu, korak tamo – već smo bile u zadimljenom, tamnom podrumu iz kojeg je treštao nabijajući, techno ritam. Sve je bilo puno ljudi, dim je bio crven i svima prolazio oko nogu. Bilo je vruće unutra. Jako, jako vruće.
„Ovo je kao neki home party ili što?", vrisnula sam Lidiji u uho, a ona kimne. „Philip i Paul su u bendu. Svirat će nešto, pa smo htjele to čuti." I stvarno, odjednom su se na pozornici našli neki dečki, našminkani oko očiju (!), s gitarama i bubnjevima. Sve cure počnu vrištati i približe se pozornici. Jedan od dečki iz benda je viknuo u mikrofon nešto što nisam mogla razabrati od silnog vrištanja oko sebe. Počeli su svirati i svi su divlje tresli glavama i masnom kosom.
Lidija i Fani su također izgledalo oduševljeno, a i meni su ritmovi polako ulazili u uho. Bili su dobri, stvarno jesu.
23:47. Nisam mogla vjerovati da je već prošlo toliko vremena otkad smo napustile moju, prašinom prekrivenu, sobu u potkrovlju. Povučem Lidiju za vrpcu koja je visila s njene majice (bez rukava, pa ju nisam imala za što drugo vući).

Svježi noćni zrak me iznenadi kad smo zakoračile na ulicu, potpuno osvijetljenu raznim lampicama i znakovima. Bilo je još dosta ljudi vani, Berlin ne spava – pogotovo ne ljeti. Baš kad smo krenule u smjeru podzemne, neobično poznat glas me zaustavi u toj namjeri. Okrenem se i zaustavim pogled na velikom osmijehu iza stakla mini turskog restorana. Osman?
„Tea? Pa što ti radiš tu, ovako kasno?", rekao je, i dalje uz osmijeh na licu. Osman je išao sa mnom u osnovnu. I nisam ga vidjela, hm.. 3 godine?
„Hej.. pa ništa, vani sam", odgovorim i slegnem ramenima. Fani i Lidija su izgledale umorno, ali dovoljno prisebno da primijete da Osman ima jako kul tetovažu na ramenu. Fani je fanatik (igra riječi, a?) za tetovaže. Osman joj u istom trenutku postane simpatičniji. A kad nam je ponudio besplatna pića (tata mu je vlasnik tog restorana) ili što već želimo, otopio je i Lidijino tvrdo srce.
Bilo je pomalo čudno pričati s nekim s kim se nisam vidjela par godina, ali ugodno. Sjedile smo na ljubičastim kaučima, bose i osvježene kolama, i pričale o raznim glupostima.

Napokon, Lidija je pogledala na iPhone i zaključila da bismo trebale krenuti doma. Pozdravile smo se i krenule u smjeru stanice, ovaj put odlučne da nas ništa neće zaustaviti...
...sve dok Fani nije uganula nogu, gledajući previše u zvijezde umjesto u zemlju. Jaukala je

negdje 15 minuta, sjela na klupu pored rijeke i masirala nateklo mjesto. Gubile smo vrijeme i toga smo bile svjesne. Ali noga je noga.
Kad smo, zamislite, čak i dosegle tu glupu stanicu i sjele u žuti vagon, osjetila sam potpuni spokoj. Više nas ništa ne može zaustaviti na putu doma. Zar ne?

Miris autopraonice u mojoj ulici još me dodatno umiri. Stvarno mi se spavalo. A nebo je postajalo sve svjetlije, lagano je poprimalo ljubičasto-rozu boju.
Popevši se uz protupožarne stepenice, zadnjim atomima snage sam otključala vrata sobe te se bacila na krevet i zatvorila teške kapke na trenutak. U sljedećoj sekundi, kako mi se učinilo, je mama stajala u sobi. „Vrijeme je za zanimljivo putovanje“, rekla je.

Ja mislim da sam ja svoje već doživjela.

Anđela Čagalj, 7. razred

TURBULENTNO PUTOVANJE

Kiša pada lijevo
kiša pada desno
naprid i nazad
pada i pljušti
i jednostavno ne želi stati.
Još tri sata do Berlina.

Auto klizi po cesti
dok kiša pada i pada.
Dok se baka moli da stignemo živi
moj brat spava i ovome ništa ne zna.
Još dva sata do Berlina.

Pljušti i pada
a sad još i grmi.
Moja majka se boji
a mojeg oca glava boli.
Još samo sat vremena do Berlina.

Ja brojim sekunde
dok moj brat ko´ beba spava.
I odjednom nestade kiša
a s kišom i grom
i to baš u trenutku
kad ulazimo u Berlin.

Anita Miličić-Oršolić, 8 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠALA DAN

Mojoj mami je bilo drago kad sam bila nekoliko dana dobrai kad se nisam svađala s bratom i kad sam počela biti bolja u školi. Tada mi je mama rekla neka uvijek ostanem tako dobra i da se više ne svađam s bratom. Kad sam joj obećala da ću zauvijek ostati takva, mami je bilo drago.

Antonia Ćavar, 4 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠALA DAN

Ja sam mami uljepšala dan, kada sam pospremila stan, bila dobra i cijeli dan joj bila poslušna. Onda, kad je stigla doma, bila je jako sretna zbog stana i zato što sam bila dobra. Tada mi je rekla: „Hvala ti Antonia za ovaj lijepi dan, puno si mi pomogla danas.“

Antonia Štefanac, 5 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠALA DAN

Uljepšala sam svojoj majci dan kad sam za nju očistila kuću, oprala rublje i cijeli dan bila dobra.
Kad je mama došla s posla rekla mi je:
„Hvala Ana, danas je puno posla bilo u restoranu!
Kad bih ja sama uspjela obaviti sve to?!“
Kad je otišla u kupaonicu, zadivila se:
„Čak si mi i rublje oprala! Baš ti hvala, Ana!“

Anna Vuletić, 5 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠAO DAN

Kad sam s mamom bio u zoološkom vrtu, kupio sam joj sladoled.
Otišli smo vidjeti pingvine. Bilo nam je smješno gledati kako skaču u vodu. Kad smo se vratili kući zajedno smo ispekli jedan kolač, koji se zove mamin kolač.
Sjeli smo zatim za stoli i gledali DVD od moje 1. pričesti. Na kraju tog lijepog dana mama je bila jako sretna. Pred spavanje mi je rekla: „Hvala ti za ovaj prekrasni dan!“.

Marko Kožul, 4 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠAO DAN

Moja mama je trudna. Odlučio sam je jedan dan posebno razveseliti. Skuhao sam joj kavu. Dok je

ona sjedila na kauču i pila kavu, ja sam ju masirao. To se njoj jako svidjelo. Zagrlila me i rekla: Baš ti hvala! Ti si najbolje dijete na svijetu, koje jedna mama može imati!

Roko Kotarac, 4 razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠAO DANE

Majci sam uljepšao dan kad sam dobio peticu u školi i kad sam prao suđe (ili joj na bilo koji drugi način pomagao u kući). Za njezin rođendan sam joj darovao buket cvijeća i neke slatkiše. Dao sam joj puno sreće u njezinom životu.
Moja je mama najbolja na svijetu!!!

Dominik Ćalušić, 5 razred

TU VEČER PRIPREMILA SAM JELO

Jednoga dana mama je došla po mene u Hort u 17.15. Onda smo se odvezli autom po moga brata Petra. Kad smo došli kući, pripremila sam jelo. Stavila sam na stol peciva, med, maslac, sir, šunku i toplo mlijeko. Onda smo jeli, tata je taj dan radio. Sve sam to učinila da mami bude lijepa večer. Ona me poljubila i rekla – Hvala, Julijana!

Julijana Purić, 5. razred

ZANIMLJIVO PUTOVANJE U HASTINGS

U lipnju prošle godine bila sam u Engleskoj. Sve je započelo 2. lipnja ujutro. Krenuli jako rano, u tri sata. Sastali smo se ispred moje stare škole Kolumbus Grundschule.
Svi mi šestaši vozili smo se busom u Haistings. Put do Engleske je bio dosadan i dug. Na kraju smo se morali voziti brodom. Brod je bio 300 metara dug i imao šest katova. Stigli smo po noći u 1.30. Odmah smo upoznali obitelj u kojoj smo stanovali sljedećih deset dana. Obitelj O`Sullivan čini majka s djecom i jedna mačka.
Hastings je grad na moru na jugoistoku Engleske. U Hastingsu je poznata tvrđava koja se srušila u ratu s Norveškom. Tamo je i veliki dvorac Henrika VIII. Grad ima veliki park koji izgleda kao berlinski Aleksandar Park. U parku se nalazi jezero, veliko igralište i restoran.
Četvrti dan boravka u Engleskoj posjetili smo London. To mi je bio najljepši dan u Engleskoj. Bili smo ispred Buckingam Palacea gdje živi kraljica Elizabeta. Posjetili smo London Eye s kojega se vidi cijeli London. U Covent Gardenu smo išli u šoping i tamo sam kupila darove za prijateljice i svoju obitelj. Lijepo je bilo u Engleskoj.

Matea Matić, 7.razred

KAKO SAM MAJCI ULJEPŠALA DAN

Sve je počelo 7. ožujka 2010. Toga dana je mama rekla: „Baš mi idete na živce! Lipo bi bilo kad biste nešto učinili za mene!“
Pomislila sam: „Zašto joj ne bih darovala najljepši dan!?“
Počela sam sastavljat listu, na kojoj sam zapisivala ideje:
1) Mami odnit doručak u krevet
2) Nazvat na posao i reći da mama ne
može doći
3) Ići s mamom u kupovinu u 12.30 sati
4) Kupit joj majicu i naušnice
5) Obavit kućanske poslove
Osvanuo je i taj dan!
Dok je mama spavala
pripremila sam joj doručak.
Ispekla sam joj palaćinke i skuhala kavu s šlagom.
Otišla sam u njezinu sobu i odnijela joj doručak u krevet.
Mama se jako iznenadila i obradovala.
Dok je ona doručkovala, nazvala sam u njezin ured i na
telefonu „glumila“ mamu:
Oprostite al ja danas ne mogu doći na posao
jer se ne osjećam dobro. Kasnije smo mama i ja otišle u grad u
kupovinu. U autu me mama pitala: Zašto si sve to napravila?
Odgovorila sam: Zato što te volim!
Odjednom se mama sjetila da mora ići na posao.
Uskliknula je: Matea, pa ja moram na posao!
Odgovorila sam: Ne, ne moraš. Ja sam već nazvala i rekla
da nećeš doći.
Mama je rekla: Hvala!
Kad smo stigle u trgovinu, kupila sam mami sve svari koje sam i namjeravala,
i mama je zbog toga bila sritna.
Kasnije smo zajedno otišle u frizerski salon gdje je mama dobila novu frizuru.
Poslje podne smo se vratile kući. Mama mi je u autu rekla da me jako voli. Kod kuće sam još ispeglala sve stvari, izvadila suđe iz perilice i napisala zadaću. Za večeru sam skuhala juhu.
Tako je završio mamin najljepši dan.

Matea Orlović, 6 razred

Kvizd' 40

POŠALJITE SVOJE ODGOVORE NA ADRESU HRVATSKE ŠKOLE WWW.HRVATSKA-NASTAVA-BERLIN.DE LINK KONTAKT. BIT ĆE NAGRAĐENA TRI NATJECATELJA IZ MLAĐE I TRI IZ STARIJE SKUPINE. IZVLAČENJE NAGRADA ODRŽAT ĆE SE NA BOŽIĆNOJ PRIREDBI ŠKOLSKE GODINE 2011-2012.

Pitanja za učenike od 5.do 12. razreda

01. Koja je hrvatska književnica, zvana „hrvatski Andersen", bila predložena za Nobelovu nagradu za književnost?
_____

02. Kako se zvao jedini hrvatski književnik koji je dobio Nobelovu nagradu za književnost?
_____

03. Koji hrvatski književnik je napisao djelo *Balade Petrice Kerempuha*?
_____

04. Kako se zvala hrvatska književnica, prva profesionalna hrvatska novinarka, nedovoljno priznata za života, koja je napisala nekoliko popularnih djela: *Grička vještica, Gordana, Kći Lotrščaka* i dr.?
_____

05. Hrvatski jezik ima tri narječja. To su _____

06. U kojim hrvatskim krajevima se govori čakavskim narječjem? _____

07. Tko je bio ban? a) grof b) vojvoda c) zamjenik kralja

08. U kojem austrijskom gradu su pogubljeni hrvatski plemići Zrinski i Frankopan?
_____

09. Kako se zvao prvi hrvatski predsjednik? _____

10. Najstariji pisani hrvatski spomenik je _____
Potječe iz _____ stoljeća.

11. Hrvatska je proglasila neovisnost i odvojila se iz zajednice jugoslavenskih država _____ godine.

12. U kojem stoljeću su Hrvati došli na današnje prostore? _____

13. Koje tri rijeke se spominju u hrvatskoj himni Lijepa naša domovino?
_____

14. Koje su dvije najveće hrvatske planine? _____

15. Pjesma koja počinje riječima Oj, ti vilo, vilo..... pjeva o ljepoti planine _____

16. Koliko jezera ima Nacionalni park Plitvička jezera? _____

17. Koliko Hrvatska ima otoka po pisanju hrvatske wikipedije? _____

18. U „kruni" nad hrvatskim grbom nalazi se koza s crvenim papcima i rogovima.

19. Koju hrvatsku regiju predstavlja? _____

Pitanja za učenike od 1.do 4. razreda

01. Hrvatska abeceda ima _____ slova.

02. *Glagol* je na njemačkom _____, *imenica* _____, a *pridjev* _____

03. Stanovnici i stanovnice grada Šibenika zovu se _____ i _____

04. *Ča* znači _____. *Kaj* znači _____.

05. Basna je na njemačkom _____, a bajka _____.

06. Napiši tekst jedne pjesme iz Hrvatske vježbenice koju si ove godine naučila/naučio napamet.
_____

07. Hrvatsko more zove se _____ more.

08. Kroz Zagreb teče rijeka _____.

09. Hrvatski grb ima a) 20 polja b) 30 polja c) 25 polja d) 15 polja

10. Hrvatska himna se zove _____.

11. _____ je peti mjesec , a _____ osmi mjesec u godini.

12. Nabroji 6 hrvatskih otoka: _____
_____

Smiješna stracia

Priredila Vlasta Morović

- Što radi plavuša kad gori kompjuter?
- Stisne tipku UGASI KOMPJUTER!

- Što radi plavuša u pustinji?
- Usisava prašinu.

Dominik Kalajica, 5. razred

Zašto plavuša nosi računalo u Dom zdravlja?
- Da ga cijepe protiv virusa.

Kostur ulazi u liječničku ordinaciju.
Liječnik: Nažalost, prekasno ste došli.

Rafael Kovač, 5. razred

- Kad plavuša polijeva vodom kompjuter?
- Kad hoće surfati.

Julijana Purić, 5. razred

- Zašto plavuša stavi šal oko vrata kad ide raditi na kompjuteru?
- Jer će otvoriti windowse!

Marta Čagalj, 4. razred

- Fritzova mama ime troje djece: Činga, Čanga i? Kako se zove treće?
- Čung!
- Ne, nego Fritz!

Ida Barišić Korte, 2. razred

Na kraju želimo još nešto reći...

Učenice i učenici koji ove godine završavaju srednju školu, koji su ustrajno do kraja pohađali hrvatsku nastavu, govorili su o svojim planovima, o budućnosti koja je pred njima, osvrnuli se na godine na hrvatskoj nastavi.

ANA DRAGANOVIĆ
Išla sam u hrvatsku školu od početka od 1. razreda, bilo je to lijep period života, drago mi je da sam bila tu. Razmišljam o studiju, možda engleski, povijest i španjolski... nisam sigurna...

ANTONIJA SELAK
Sljedeće godine moram završiti 13. razred i maturirati. Za dalje ne znam, razmišljam još o svemu. Na kraju svima kažem – Ciao!

HRVATSKA NEMATERIJALNA KULTURNA BAŠTINA

Piše: Ivan Sebastijan Matijević

ŠTO JE „NEMATERIJALNA BAŠTINA“?

Pojam nematerijalna kulturna baština obuhvaća praksu, predstave, izraze, znanja, vještine, instrumente, predmete, rukotvorine i kulturne prostore koji su s njima povezani. Prenosi se iz generacije u generaciju i stalno iznova stvara u skladu s prirodom i povijesti.

Nematerijalna kulturna baština daje osjećaj identiteta i kontinuiteta te razvija poštovanje za kulturnu raznolikost i ljudsku kreativnost. To mogu biti razni oblici duhovnog stvaralaštva:
- jezik, dijalekti, toponimika, usmena književnost svih vrsta,
- folklorno stvaralaštvo u području glazbe, plesa, predaje, igara, obreda, običaja
- tradicijska umijeća i obrti.

Piše: Adrijana Nakić

O ORGANIZACIJI UNESCO

UNESCO je organizacija Ujedinjenih naroda za obrazovanje, znanost i kulturu, utemeljena je 1945. godine. Glavni cilj je doprinos miru i sigurnosti te suradnja među narodima na područjima obrazovanja, znanosti i kulture za poboljšanje poštivanja pravde, vladavine zakona, ljudskih prava i temeljnih sloboda.
UNESCO ima 193 države članice, sjedište mu je u Parizu, a svoje akcije provodi kroz 5 glavnih programa:

1. obrazovanje,
2. prirodne i društvene znanosti,
3. sociologiju,
4. kulturu i
5. komunikaciju s informatikom.

Piše Felix Speck

GODIŠNJI PROLJETNI OPHOD KRALJICE ILI LJELJE IZ GORJANA KRAJ ĐAKOVA

Kraljice iz sela Gorjana su djevojke koje u proljeće, o blagdanu Duhova, u povorci idu selom i izvode ritual sastavljen od osobitih pjesama i plesa sa sabljama. Dijele se na kraljice i kraljeve; desetak kraljeva nosi sablje i muške šešire ukrašene cvijećem, a upola manje kraljica na glavama, poput mladenki, imaju bijele vijence. Iz šireg repertoara tekstova kraljica odabiru pjesme primjerene obitelji koju posjećuju; najčešće pjevaju djevojci, mladiću ili mladoj nevjesti. Zatim kraljevi izvode ples sa sabljama, a kraljice pjesmom komentiraju plesne figure. Slijedi narodni ples uz pratnju glazbenika, kojemu se mogu pridružiti i ukućani. Nakon što ih počaste hranom i pićem povorka odlazi u drugu kuću. Drugoga dana Duhova odlaze u susjedno selo ili obližnji gradić. Na kraju slijedi zajednička gozba i zabava kod jedne od sudionica.

Hrvatska nematerijalna baština upisana na UNESCO-ovu listu:

1.Čipkarstvo u Hrvatskoj
2.Umijeće izrade drvenih tadicijskih dječjijih igračaka s područja Hrvatskog zagorja
3. Medičarski obrt na području sjeverne Hrvatske
4. Dvoglasje tijesnih intervala Istre i Hrvatskog primorja
5. Festa svetog Vlaha, zaštitnika Dubro-vnika
6. Godišnji pokladni ophod, Zvončari s područja Kastavštine
7. Sinjska alka – viteški turnir u Sinju
8. Procesija za križem na otoku Hvaru
9. Godišnji proljetni ophod kraljica ili ljelje iz Gorjana.

Piše Ivana Spaija

ČIPKARSTVO U HRVATSKOJ

Čipkanje je šupljikavi ručni rad koji nastaje u doba renesanse na prostoru Sredozemlja i zapadne Europe. Čipka se izrađuje šivanjem iglom i preplitanjem pomoću batića.
U Europi je izrada čipke bila u rukama ženskih crkvenih redova, građanstva i plemstva, dok se u Hrvatskoj prenosi u ruke seoskih žena u seoskim sredinama. One čipku izrađuju za potrebe tradicionlane odjeće i posteljine.
Danas u Hrvatskoj postoje tri glavna centra izrade čipke: Lepoglava, otoci Pag i Hvar .

Vještina izrade čipke na batiće, iz grube lanene pređe, koje su seljanke u Lepoglavi izrađivale za ukras odjeće ili za prodaju, rezultirala je izradom fine čipke različitih oblika.
Paška čipka je ukras koji se prvo javlja na folklornom tekstilu, a zatim kao samostalni ukrasni predmet. Vještina izrade čipke od agave u gradu Hvaru specifična je po materijalu iz kojeg nastaje (agava) i radi se u benediktinskom samostanu.

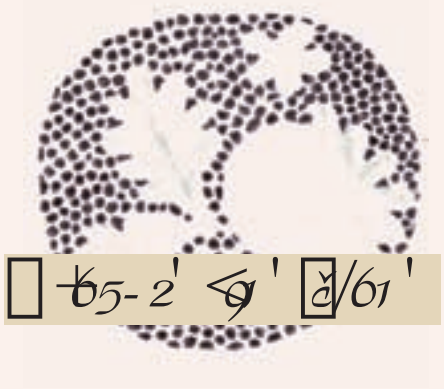

Piše Laura Kovač

UMIJEĆE IZRADE DRVENIH TADICIJSKIH DJEČJIH IGRAČAKA S PODRUČJA HRVATSKOG ZAGORJA

Drvene dječje igračke su tradicijski proizvodi Hrvatskoga zagorja. Umijeće izrade dječjih igračaka razvilo se u 19. st. kao umijeće, u mjestima i selima Laz, Stubica, Tugonica, Marija Bistrica. Izrađuju ih ručno muškarci, a oslikavaju ih većinom žene.
Izrađuju se od mekog drva vrbe, lipe, bukve i javora, nakon sušenja se tešu, a zatim uz pomoć drvenih ili kartonskih šablona posebnim alatom režu i oblikuju.

Oslikavanju se ekološkim bojama, a kao podlogu najčešće koriste crvenu, žutu ili plavu boju. Danas se izrađuje pedesetak vrsta igračaka, od raznovrsnih svirala, tamburica, igračaka u obliku životinja, pa sve do predmeta za svakodnevnu upotrebu.

Drveni konjić, igračaka iz sjeverne Hrvatske

Piše Kristina Nakić

MEDIČARSKI OBRT NA PODRUČJU SJEVERNE HRVATSKE

Medičarski obrt pojavio se u europskim samostanima u srednjem vijeku, a onda je stigao u Hrvatsku. Medičari djeluju na području sjeverne Hrvatske. Proizvode med i svijeće. Moraju biti jako brzi. Licitar se sastoji od brašna, šećera, vode i sode bikarbone i obaveznih mirodija. Oblikuje se modelima, peče, suši i boji raznim jestivim bojama. Svaki medičar ukrašava licitare na poseban način, sa slikama, malim zrcalima, stihovima ili porukama. Srce je najčešći motiv. Licitari često prate vjenčanja te sadrže imena mladenaca i datum vjenčanja. U prošlosti su licitare radili muškarci, a danas i žene. Postao je jedan od prepoznatljivijih simbola hrvatskog identiteta.

Licitarsko srce

FESTA SVETOG VLAHA, ZAŠTITNIKA DUBROVNIKA

Festa svetoga Vlaha, zaštitnika Dubrovnika predstavlja izuzetnu pojavu nematerijalne kulturne baštine, koja je u kontinuiranom povijesnom trajanju od 10. st. do sadašnjeg vremena zadržala svoje tradicionalne i prepoznatljive osobine i izraz. Festa se temelji na legendi o pojavi svetoga Vlaha da bi pomogao Dubrovčanima u obrani protiv napadača, u Festu se uključuju stanovnici grada i okolice, predstavnici države i lokalnih vlasti te predstavnici Rimokatoličke crkve.
Osim duhovnog značaja Festa naročito oblikuje društvene odnose i pravila kao i kvalitetu vlasti. Festa kao izraz štovanja sveca obilježila je čitav krj, Grad i okolicu, a kroz sudjelovanje ljudi i zemlje i inozemstva utječe na međukulturni dijalog.

DVOGLASJE TIJESNIH INTERVALA ISTRE I HRVATSKOG PRIMORJA

Dvoglasje tijesnih intervala Istre i Hrvatskog primorja stil je folklorne glazbe kojeg nalazimo i izvan Istre i Hrvatskog primorja, ali ovdje je najrašireniji.
U svojoj osnovi dvoglasje se zasniva nackarakterističnoj boji tona koji se kod vokalne glazbe postiže snažnim pjevanjem djelomice kroz nos. Često tijekom izvođenja u obje dionice dolazi do improvizacije i varijacije, no, jednoglasni završeci ili završeci u oktavi ostaju strogo pravilo. Većina tonskih nizova sastavljena je od četiri do šest tonova. U dvoglasju je vrlo specifičan odnos glazbe i teksta.

Piše Adrijana Nakić

PROCESIJA ZA KRIŽEN NA OTOKU HVARU

Procesija Za Križen je izraz vjerskog i kulturnog identiteta stanovnika središnjeg dijela otoka Hvara u posljednjih pet stoljeća. U noći s Velikog četvrtka na Veliki petak procesija prolazi kroz 6 mjesta - Jelsu, Pitve, Vrisnik, Svirče, Vrbanj i Vrbosku. Počinje u 22 sata, na čelu je križonoša. On nosi križ težak do 18 kilograma u znak molbe ili zahvalnosti, kao vlastiti ili obiteljski zavjet. Vjernici i hodočasnici se zaustavljaju u crkvama i kapelicama. Prijeđe se 25 kilometara i sve traje 8 sati. Pjeva se Gospin plač, pasionski tekst iz 15. stoljeća, kojega pjevaju izabrani pjevači, kantaduri.

SINJSKA ALKA – VITEŠKI TURNIR U SINJU

Sinjska alka, viteški turnir u Sinju, održava se od 1717. godine jednom godišnje u Sinju u Cetinskoj krajini. Tijekom natjecanja vitezovi jašu na konjima u punom galopu niz glavnu ulicu ciljajući kopljem željezni prsten koji visi na užetu. Naziv turnira potječe od riječi alka ili prsten, riječi turskog podrijetla koja izražava kulturnu razmjenu dvije različite civilizacije.
Pravila turnira po Statutu iz 1833. godine promiču poštenu igru te naglašavaju važnost sudjelovanja u životu zajednice. Sudionici moraju biti članovi obitelji s područja Sinja i Cetinske krajine. Čitava zajednica pomaže u izradi, konzervaciji, obnovi i rekonstrukciji oružja, odjeće i prateće opreme.
Kroz turnir se također prepliću vjerski obredi, društvena okupljanja, obiteljski posjeti i proslave. Sinjska alka je jedini preživjeli primjer srednjovjekovnih viteških natjecanja koja su se redovito održavala u hrvatskim obalnim gradovima sve do 19. stoljeća.

ZVONČARI S PODRUČJA KASTAVŠTINE

U vrijeme poklada, od 17. siječnja do Pepelnice, u Kastavštini desetak grupa muškaraca obilazi svoja i susjedna sela po starim putovima.
Neki imaju maske, a neki različita oglavlja koja simboliziraju vegetaciju i plodnost. Svi imaju ogrnute naopako okrenute ovčje kože i zvona, po kojima su i prozvani zvončari. Njima zvone krećući se na različite načine, što traži određeno umijeće i fizičku izdržljivost te se smatra da ne može svatko biti zvončar. Iako ovaj običaj ima drevna magijska značenja rituala kojim se trebala prizvati plodnost krajem zime, ovaj je običaj i danas izuzetno živ i prisutan. Pojedine grupe zvončara i danas odbijaju odlazak izvan vlastite sredine da bi se pokazali u gradskim središtima, a istovremeno nastaju i nove grupe zvončara u regiji. Uz ovaj običaj vezana su i specifična jela, izrada maski, oglavlja, zvona, plesovi i različiti oblici društvenog ponašanja.

We print it. You love it!

Offsetdruck
Qualitativ hochwertiger Druck auf Heidelberg Speedmaster bis 72 x 102 cm Bogenformat, 5- und 4-Farben + Lack.

Digitaldruck
Modernster Maschinenpark. Ideal für personalisierte Direktmailings und Kleinstauflagen, Großformatdruck und Displaysysteme.

Verarbeitung
Inhouse Stanzen, Prägen, Bohren, Cellophanieren, Einschweißen, Rückstichheftung, PUR-Klebebindung, Wire-O-Bindung etc.

OnlineShop
Millionen Produkte online

Datencheck
Fachmännische Datenprüfung

Track&Trace
Aufträge online verfolgen

Express-Service
24h-, 8h- und Sofortservice

Print&More
Attraktives Bonusprogramm

Academy
Weiterbildung für die Grafik- und Druckbranche

LASERLINE

LASERLINE Druckzentrum · Scheringstraße 1 · D-13355 Berlin-Mitte
Telefon 030 46 70 96-0 · info@laser-line.de

www.laser-line.de

Fotos: Farbkartuschen: David Eskens · Drucker an Speedmaster 102 5+L, Xerox IGen 3: Kay Herschelmann · Gebäude, Papierstapel, Frau am Mac: Daniel Isbrecht · Auge · Blau fotolia @ m.arc